

Arrest

**nr. 170 490 van 24 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X
handelend in eigen naam en handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X, X, X
en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, X, X en X, op 19 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de terechtzitting van 15 april 2016 waarbij de behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 22 augustus 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 13 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot

weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 93.206 van 12 juli 2012.

1.2. Op 21 juni 2012 wordt verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 27 december 2012 wordt verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.4. Op 26 december 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 27 september 2013 onontvankelijk verklaard. Verzoekster wordt tevens bevolen het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 27 november 2013 wordt voor de kinderen van verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

1.6. Op 16 januari 2014 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 1 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvragen om verblijfsmachtiging, vermeld in punten 1.5 en 1.6, onontvankelijk worden verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 17 april 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 16.01.2014 (met afzonderlijk Voor de kinderen op 27.11.2013) werden ingediend door :

Y.S.A.

(...-

En kinderen:

Y.M.A.A.K.

Y.S.A.K.

Y.A.A.K.

K.Z.A.

(...)

nationaliteit: Pakistan

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

.

Redenen

Het feit dat betrokkene sinds augustus 2011 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert, werkbereid is en een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Het is normaal dat betrokkene haar tijd nuttig besteedt in afwachting van een beslissing in haar asielaanvraag, doch op zich is niet uitzonderlijk en kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene beroept zich op het feit als zou haar ex- echtgenoot Dhr. [K.A.] [...] legaal in het land verblijven en zij bijgevolg bij een terugkeer als alleenstaande moeder een stigma zou hebben. Er dient gewezen te worden op het feit dat de verblijfskaart van Dhr. [K.] wegens fraude ingetrokken werd

waardoor ook zij illegaal in het land verblijft en zij ons land dient te verlaten. Betrokkene kan samen met haar ex-echtgenoot en kinderen terugkeren zonder schrik te hebben voor een stigma. Het argument als zou zij er alleen voor staan kan niet weerhouden worden. Daarenboven blijkt uit het asielrelaas van betrokkene dat zij nog een uitgebreid netwerk in het land van herkomst heeft waarop zij bij een terugkeer beroep kan doen. Een schending van art. 8 EVRM en het Kinderrechtenverdrag kunnen ook, gelet op bovenstaande niet weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 11.12.2012 met vluchtelingenstatus-weigering 'subsidiäre bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk ongeveer een jaar en v.er maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op, zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie betrokkene geen persoonlijk bewijs dat haar leven aldaar in gevaar zou zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 20M betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat haar situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van de mensen die geregulariseerd werden in het kader van bovenstaande instructie. Het is aan de verzoekster om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog (of commensurabel met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht."

1.8. Op 1 april 2014 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op 17 april 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: Y.S.A.

(...)

nationaliteit: Pakistan

en kinderen Y.M.A.A.K. (...); Y.S.A.K. (...); Y.A.A.K. (....) en K.Z.A.

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zijbeschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14§3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

° 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.12.2012, haar betekend op 03.01.2013”

1.9. Op 1 april 2014 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) die door de Raad werd vernietigd bij arrest nr. 170 491 van 24 juni 2016.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

2.2. Ter zitting legt de raadvrouw van verzoekster een aantal stukken neer. Noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien in de mogelijkheid tot het indienen van aanvullende stukken. Derhalve worden de door verzoekster niet eerder ingediende stukken uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van “*de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991*”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel, dat enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, wordt als volgt uiteengezet:

“Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeksters geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeksters aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. Het feit dat betrokkene sinds augustus 2011 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert, werkbereid is en een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Het is normaal dat betrokkene haar tijd nuttig besteedt in afwachting van een beslissing in haar asielaanvraag, doch dit op zich is niet uitzonderlijk en kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoeksters zijn van mening dat hun langdurig verblijf en hun integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpen niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De opmerking van verwerende partij als zou dit “normaal” zijn is onbegrijpelijk!

Het lijkt wel alsof verwerende partij de inspanningen van verzoeksters teniet tracht te doen en dit als excuus gebruikt om geen rekening te moeten houden met de opgebouwde integratie van verzoeksters.

Dit is onaanvaardbaar! Het feit dat verwerende partij het "normaal" vindt dat verzoekster haar tijd nuttig besteed heeft, neemt niet weg dat er wel degelijk sprake is van integratie.

Integendeel zelfs, verwerende partij erkent de opgebouwde integratie!

Het is dan ook flagrant onzorgvuldig en onredelijk van DVZ om hier onvoldoende rekening mee te houden!

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend en waarom deze geen grond kan vormen tot regularisatie.

Eens te meer tracht verwerende partij er zich gemakkelijk vanaf te maken door te stellen dat deze elementen "niet verantwoorden" dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend...

Dit is geen afdoende motivering, minstens gebrekkig

Waarom niet?! Waarom kunnen het langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie (die verwerende partij erkent!) niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend?

Dat DVZ de motiveringsplicht flagrant schendt door te weigeren hun beslissing uitvoerig te motiveren!

Verwerende partij dient rekening te houden met de aangehaalde elementen en de feitelijke gegevens.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie niet verantwoordt dat de aanvraag tot machtiging in België wordt ingediend.

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeksters onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeksters van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dienen te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ hun integratie niet betwist.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

Dat verzoeksters niet inzien waarom deze aangehaalde elementen niet tevens kunnen gelden als buitengewone omstandigheid.

Dat DVZ dit op zijn minst afdoende dient te motiveren!

2. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonst dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

In Pakistan kunnen de kinderen van verzoekster niet dezelfde kansen krijgen in het onderwijs.

In de bijgevoegde statistieken van Unesco, staat duidelijk vermeld dat slechts 36.6% van de Pakistaanse kinderen toegang hebben tot het lager onderwijs.

De situatie voor Pakistaanse meisjes is nog schrijnender...

DVZ stelt dat de kinderen van verzoekster geen gespecialiseerde infrastructuur behoeft, die niet in hun land van herkomst terug te vinden is, maar negeert het feit dat zelfs de basisinfrastructuur niet beschikbaar is voor kinderen in Pakistan.

Het getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en redelijkheid om, zonder enig onderzoek of documentatie, te stellen dat de kinderen van verzoekster geen gespecialiseerd onderwijs behoeven en de nodige infrastructuur in het land van herkomst aanwezig zou zijn.

Hoe is men tot deze conclusie gekomen zonder enig onderzoek?

Drie van de vier kinderen van verzoekster zijn schoolplichtig! Zij kunnen onmogelijk, in het midden van het schooljaar, van school "geplukt" worden.

De kinderen hebben enkel in de Nederlandse taal opleiding gehad en kennen slechts de Belgische cultuur en gewoontes.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier en alle stukken!

De enige kans voor verzoekster om haar kinderen een volwaardige opleiding te geven, is in België!! Dit is immers het land waar zij verblijven, waarvan zij de taal spreken, waar zij geïntegreerd zijn, waar zij de nodige ondersteuning hebben, ...

Dat dit dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs.

Dat ook art 28 en 29 geschonden zullen worden.

Art 28 en 29 van het IVRK bepaalt immers het volgende :

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau.

De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren.

Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

De kinderen van verzoekster hebben onvoldoende toegang tot onderwijs in Pakistan (zie bijgevoegde statistieken).

Het mag dan ook duidelijk zijn dat DVZ art 28 en 29 van het IVRK schendt en dat dit onaanvaardbaar is.

Dat het voor verzoekster bijgevolg onbegrijpelijk is, waarom DVZ hier geen rekening mee heeft gehouden in zijn beslissing. Meer nog, DVZ acht het zelfs niet noodzakelijk hier rekening mee te houden!

3. Betrokkene beroept zich op het feit dat als zou haar ex-echtgenoot, Dhr. [K.A.] [...] legaal in het land verblijven en zij bijgevolg bij een terugkeer als alleenstaande moeder een stigma zou hebben. Er dient gewezen te worden op het feit dat de verblijfskaart van Dhr. [K.] wegens fraude ingetrokken werd daardoor ook zij illegaal in het land verblijft en zij ons land dient te verlaten. Betrokkene kan samen met haar ex-echtgenoot en kinderen terugkeren zonder schrik te hebben voor een stigma. Het argument als zou zij er alleen voor staan kan niet weerhouden worden. Daarenboven blijkt uit het asielrelaas van betrokkene dat zij nog een uitgebreid netwerk in het land van herkomst heeft waarop zij bij een terugkeer beroep kan doen. Een schending van art 8 EVRM en het Kinderrechtenverdrag kunnen ook, gelet op het bovenstaande, niet weerhouden worden.

Bovenstaande opmerking van DVZ is flagrant fout en getuigt van een onzorgvuldig onderzoek in het dossier van verzoeksters!

De verblijfskaart van de heer [K.A.] werd immers geenszins ingetrokken!

Hoe komt verwerende partij tot deze conclusie?!

Gelieve in de bijlage de volgende documenten te vinden:

- Verblijfskaart [K.A.], geldig tot 01.09.2014

- Brief Xerius dd. 06.02.2014

- Uittreksel uit het strafregister [K.A.] dd. 19.07.2013

Uit deze stukken blijkt zeer duidelijk dat de ex-echtgenoot van verzoekster, tot op heden, in het bezit is van verblijfrecht in België.

Het is dan ook onbegrijpelijk hoe verwerende partij het tegendeel kan beweren!

Bovendien wensen verzoeksters op te merken dat de motivering die DVZ hanteert, niet volstaat!

Men stelt louter, onterecht, dat de verblijfskaart zou zijn ingetrokken zonder enige melding te maken van een beslissing of pv.

Dat deze motivering geenszins voldoende is. Meer nog, ze is flagrant onjuist!

Dat verwerende partij het dossier van verzoekster dan ook grondig dient te onderzoeken en rekening dient te houden met alle feiten!

Een eventuele terugkeer naar Pakistan zou bijgevolg wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM uitmaken.

Bovendien is er, indien verzoeksters dienen terug te keren naar hun land van herkomst, wel degelijk sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven!

Een eventuele terugkeer van verzoeksters, zou een schending van art 8 van het EVRM uitmaken!

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Dat er in hoofde van verzoeksters wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Pakistan onmogelijk maken!

De ex-echtgenoot van verzoekster, en de vader van haar kinderen, verblijft legaal in België.

Dat bij een eventuele terugkeer naar Pakistan, de kinderen verplicht zouden zijn om hun vader achter te laten.

Dat deze gedachte onaanvaardbaar is voor verzoeksters!

Dat dit een schending zou uitmaken van art 8 EVRM.

Het familieleven van verzoeksters, die geen strafbare feiten gepleegd hebben en bijgevolg geen gevaar betekenen voor de Belgische maatschappij of samenleving, dient gerespecteerd te worden!

Dat verwerende partij geen grondig onderzoek heeft uitgevoerd naar het dossier van verzoeksters en dat de bestreden beslissing louter om deze reden reeds vernietigd dient te worden.

De enige manier voor de kinderen van verzoekster om contact te onderhouden met hun vader is in België!

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoekster. Gezien de jarenlange en hechte relatie en het feit dat ze een gezin vormen is de tijdelijke verwijdering ook een onnodige en overbodige maatregel en miskent dit de belangen van dit gezin.

Het feit dat verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoekster!

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Verzoekster wenst te wijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)"

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.

(...).” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.) Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.”

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Verzoekster wenst eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen:

“78. De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Detiček, punt 34).

79 Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontfangen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

80 Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

81 Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen.”

In casu, is verwerende partij op de hoogte van het bestaan van de minderjarige kinderen van verzoekster.

Dat zij bijgevolg rekening met de minderjarige kinderen dienen te houden, in het nemen van hun beslissing!

Verwerende partij weigert rekening gehouden met het feit dat de vader van de kinderen verblijfsrecht heeft in België.

De band tussen hem en de kinderen dient gerespecteerd te worden!

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De kinderen van verzoekster hebben het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.”

De kinderen hebben recht op een relatie met beide ouders!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

“1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of

verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.”

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekster het recht hebben op een band met de vader te onderhouden, en dat ze die kans ook moet kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. (zie vooraande)

Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord!

Men gaat hier flagrant voorbij aan het feit dat de ex-partner van verzoekster, en vader van de kinderen legaal in België verblijft. Het is onaanvaardbaar dat verwerende partij hier onvoldoende rekening mee houdt!

Meer nog, men stelt, onterecht, dat dit niet het geval zou zijn. Dit is flagrant onwaar!

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoekster. Het feit dat verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoekster!

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

4. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 11.12.2012 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus- weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure- namelijk ongeveer een jaar en vier maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat verzoekster er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst!

Indien verzoekster terug dient te keren naar haar land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeksters in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekster!

Bovendien kan verzoekster op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom haar langdurig verblijf en haar integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie of niet verantwoorden dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend.

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht. Waarom kunnen een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen?!

5. Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie in Pakistan betrokkene geen persoonlijk bewijs dat haar leven aldaar in gevaar zou zijn.

Wat de vermeende schending van het art 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De loutere vermelding van het artikel 3 van het EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verzoeksters bevinden zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Pakistan een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en mensonwaardige of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeksters zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ merkt op dat verzoeksters het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dienen te bewijzen. Verzoeksters wensen op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Pakistan nog steeds levensgevaarlijk is.

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Pakistan nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat zij nog steeds vrezen voor een terugkeer.

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoekster is uit haar land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënte die de Pakistaanse nationaliteit heeft, is het onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst.

Immers zij is uit het land gevlucht en is er al zeer lang niet meer geweest. Zij kunnen bijgevolg dus ook niet terugkeren! Waar zouden verzoeksters terecht kunnen?

Hoe kunnen zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Pakistan, als zij daar al jaren niet meer geweest zijn en hier al hun belangen hebben??

Het jongste kind van verzoekster is bovendien nog nooit in Pakistan geweest! Hoe kan zij geacht worden naar een land te reizen waarvan zij de cultuur en gewoontes niet kent?!

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoeksters begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeksters al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kunnen voorleggen.

Bovendien kunnen verzoeksters niet in concreto aantonen dat hun leven in gevaar is indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst!

Verzoekster is al zeer lange tijd niet meer in haar land van herkomst geweest.

Zij kunnen alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om hun gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien zij concrete bewijzen willen verzamelen, is hun leven in gevaar!

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat verzoeksters wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengen om de huidige situatie in Pakistan te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in hun land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen, maar levert wel een bevel af.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

6. Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 dd 09.12.2009 en arrest 215.571 dd 05.10.2011.) Bijgevolg zijn deze criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoeksters dienden op 16.01.2014 een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt – Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011).

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

□ Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

□ Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

“Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld”¹

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.²

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kind

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens– Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

*Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"*⁴

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak:

"De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)"

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Men vraagt zich af of verwerende partij louter onzorgvuldig is geweest of bewust de keuze heeft gemaakt om de aanvraag van verzoekster niet aan bovenstaande instructie te toetsen noch aan de eerdere instructies m.b.t. tot regularisaties die niet vernietigd werden door de Raad van State. Verzoekster voldoet immers volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Er wordt enerzijds gedweept met de discretionaire bevoegdheid in de zin dat de eerdere richtlijnen die niet vernietigd worden niet dienen gevolgd te worden omwille van de discretionaire bevoegdheid en anderzijds gesteld dat men de discretionaire bevoegdheid niet kan toepassen omwille van de vernietiging van de instructie.

Dit maakt een flagrante schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel!

7. De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat haar situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van mensen die geregulariseerd werden in het kader van bovenstaande instructie. Het is echter aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Verzoeksters wensen op te merken dat, in tegendeel tot wat DVZ stelt, verzoeksters wel degelijk de nodige informatie verschaften om te bewijzen dat het ging om gelijkaardige dossiers.

Dat het voor verzoeksters bijgevolg onbegrijpelijk is, waarom DVZ hier geen rekening mee heeft gehouden in zijn beslissing. Meer nog, DVZ acht het zelfs niet noodzakelijk hier rekening mee te houden!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

*A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."*⁵

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier. Dat, in tegendeel tot wat DVZ stelt, men er niet 'zonder meer' van dient uit te gaan dat de omstandigheden waarin verzoeksters verkeert analoog zijn aan diegene waaraan zij refereren.

Het mag duidelijk blijken uit de informatie die verzoeksters toevoegden aan hun administratief dossier, dat er wel degelijk sprake is van gelijkaardige situaties en dat het rechtszekerheidsbeginsel gerespecteerd dient te worden!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Dat het voor verzoekster onbegrijpelijk is dat verzoeksters in vergelijkbare dossiers wel geregulariseerd werden, en zij een negatieve beslissing ontving.

De stelling dat het niet zou gaan over een gelijkaardige situatie of dat dit niet wordt aangetoond is flagrant fout!

Indien verwerende partij van mening zou zijn dat er geen sprake zou zijn van gelijkaardige dossiers, dient men dit uitvoerig te motiveren! Uit de gegevens waarover de raadsman van verzoeksters beschikt, blijkt immers dat het gaat om gelijkaardige dossiers.

Dit verschil is niet redelijk te verantwoorden.

Bovendien is dit niet zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken.

Het is volledig onbegrijpelijk aangezien het niet doorgeven van de correcte identiteitsgegevens de anderen niet kwalijk genomen wordt en zij verblijf krijgen, zelfs soms onbepaald terwijl verzoeksters hun verblijf wordt geweigerd op dezelfde gronden.

Bijgevolg,

Dat verzoeksters van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. § 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeksters van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeksters wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeksters ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Dat verzoeksters helemaal niet inzien waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeksters.

Dat verzoeksters dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeksters, waaronder hun langdurig (en voornamelijk legaal) verblijf, het feit dat verzoeksters geen strafbare feiten hebben gepleegd, hun erkende integratie, het feit dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 en art 8 van het EVRM, de onmogelijkheid tot terugkeer, het feit dat het jongste kind van verzoekster in België opgegroeid is, enkel de Belgische cultuur kent en binnenkort schoolgaand zal zijn, de drie oudste kinderen in België opgroeien en schoolplichtig zijn, ...

Dat verzoeksters dan ook vragen huidige beslissing te willen vernietigen en schorsen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

3.2. De Raad wijst erop dat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), erin bestaat dat de betrokkene in de haar aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat zij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RVS 9 september 2015, nr. 232.140). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan zij is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en wordt vermeld dat de verblijfsaanvragen onontvankelijk worden verklaard omdat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt voor elk van de elementen aangehaald in de verblijfsaanvragen gemotiveerd waarom deze niet als buitengewone omstandigheden konden worden weerhouden. Verzoekster bespreekt de verschillende motieven ook in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekster dat de gemachtigde de formele motiveringsplicht schendt waar hij in de eerste bestreden beslissing stelt: *"Het feit dat betrokkene sinds augustus 2011 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert, werkbereid is en een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Het is normaal dat betrokkene haar tijd nuttig besteedt in afwachting van een beslissing in haar asielaanvraag, doch op zich is niet uitzonderlijk en kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid."*

Verzoekster voert aan dat hieruit op geen enkele manier kan worden afgeleid waarom haar langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen. Zij is bovendien van mening dat de gemachtigde haar aanvraag onontvankelijk heeft verklaard zonder rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen van haar dossier, en voert in dit verband de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de bestreden beslissing kan met betrekking tot voormelde elementen van integratie en langdurig verblijf worden gelezen dat de gemachtigde oordeelt dat deze elementen niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. Bijgevolg weerhoudt zij deze elementen niet als buitengewone omstandigheid. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift uitdrukkelijk naar deze motivering, zodat zij niet kan voorhouden dat omtrent deze elementen niet zou zijn gemotiveerd. Het zinsdeel waar de gemachtigde stelt dat het normaal is dat verzoekster haar tijd nuttig besteedt in afwachting van een beslissing in haar asielaanvraag en dat dit op zich niet uitzonderlijk is, dient te worden beschouwd als een overtollig motief zodat de kritiek die verzoekster hier op uit geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3. Uit het betoog van verzoekster blijkt tevens dat zij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het eerste middel ook wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of zij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk

maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, met name omdat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen. Er wordt aldus geen standpunt ingenomen over de gegrondheid van de aanvraag. Er wordt enkel vastgesteld dat de verblijfsaanvragen niet ontvankelijk zijn omdat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangetoond.

3.4. Zoals hierboven reeds uiteengezet, kan verzoekster niet worden bijgetreden waar zij stelt dat niet wordt gemotiveerd waarom haar integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is nagegaan of de asielprocedure van verzoekster als onredelijk lang kan worden beschouwd. De gemachtigde komt tot de conclusie dat de duur van de asielprocedure, na berekening ervan, niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Door louter te stellen dat zij er alles aan heeft gedaan om een legaal verblijf te bewerkstelligen, weerlegt verzoekster niet concreet dat de procedures in hun geheel niet onredelijk lang hebben geduurd. Dat verzoekster niet heeft gekozen voor een illegaal verblijf, doet hieraan geen afbreuk.

Wat betreft de aangehaalde elementen van integratie en langdurig verblijf oordeelt de gemachtigde dat deze elementen niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ...

De Raad van State stelde verder *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat de duur van de asielprocedures niet van die aard is dat ze als onredelijk moet worden beschouwd en dat de voorgelegde elementen van integratie en langdurig verblijf niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, geeft de gemachtigde in de bestreden beslissing derhalve wel degelijk aan waarom de integratie van verzoekster, die voortvloeit uit een langdurig verblijf, niet als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Deze beoordeling, die tot uitdrukking

wordt gebracht in de motieven, ligt geheel in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekster maakt met haar herhaling van de elementen uit de aanvraag niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen of dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht. De Raad stelt immers vast dat verzoekster – door louter het tegendeel te beweren, maar niet aan te geven waarom deze elementen wél kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van voormeld artikel 9bis – geen afbreuk doet aan deze motivering. De gemachtigde beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening vanuit het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Met haar betoog, waarin zij meent dat elementen van integratie en langdurig verblijf juist wel een buitengewone omstandigheid uitmaken, toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde op onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat haar integratie en langdurig verblijf niet verantwoord is dat zij haar aanvraag niet zou kunnen indienen via de Belgische of diplomatieke consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats en niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van voormeld artikel 9bis. De Raad benadrukt in dit verband nog de rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster zet geenszins uiteen dat de beoordeling dat elementen van integratie en langdurig verblijf niet verantwoord is waarom de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend onjuist of irrelevant zou zijn. Zij kan evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat uit de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat haar lokale verankering en integratie niet worden betwist en dat zij en haar kinderen dus geregulariseerd moeten worden. Zulks kan uit de eerste bestreden beslissing geenszins worden afgeleid. De gemachtigde stelt slechts vast dat deze elementen door verzoekster worden aangehaald en geeft uitdrukkelijk aan dat ze niet verantwoord is dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. Verzoekster zet niet uiteen, en de Raad ziet niet in, op welke manier uit deze vaststelling zou kunnen of moeten blijken dat de gemachtigde eventuele stukken die door verzoekster ter staving van deze elementen werden voorgelegd aan een inhoudelijk onderzoek zou hebben onderworpen. In casu spreekt de gemachtigde zich immers niet uit over de gegrondheid van de aanvraag.

Ten slotte merkt de Raad op dat de aangehaalde elementen van integratie en langdurig verblijf nog steeds het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel gegrondheidsonderzoek, evenwel enkel conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. In het kader van een beoordeling van de rechtmatigheid van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan echter niet vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de gemachtigde of de integratie van verzoekster een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt.

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het feit dat verzoeksters kinderen in België naar school gaan, niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid omdat niet wordt aangetoond dat geen scholing in het land van herkomst kan worden verkregen. Verder blijkt niet dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die in het land van herkomst niet te vinden is.

In haar verzoekschrift verwijst verzoekster naar statistieken van Unesco waaruit blijkt dat slechts 36,6% van de Pakistaanse kinderen toegang hebben tot het lager onderwijs en dat de situatie voor Pakistaanse meisjes nog schrijnender is. Verder stelt verzoekster dat haar kinderen enkel in de Nederlandse taal opleiding hebben gehad en slechts de Belgische culturen en gewoontes kennen. Verzoekster verwijst naar artikelen 28 en 29 van het VN Kinderrechtenverdrag en stelt dat haar kinderen onvoldoende toegang hebben tot onderwijs in Pakistan. Het is volgens haar duidelijk dat het VN Kinderrechtenverdrag wordt geschonden en dat dit onaanvaardbaar is.

De Raad stelt evenwel vast dat in de verblijfsaanvragen, vermeld in punten 1.5 en 1.6, van bovenvermelde elementen geen enkele melding werd gemaakt, noch van deze Unesco rapporten en evenmin werd verwezen naar de artikelen 28 en 29 van het VN Kinderrechtenverdrag. De Raad herinnert eraan dat in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de bewijslast ligt bij verzoekster, die plicht heeft om in haar aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). In casu heeft verzoekster deze elementen noch de statistieken van Unesco aangehaald in de verblijfsaanvragen en kan zij haar verzuim dienaangaande niet aan de gemachtigde verwijten. De zorgvuldigheidsplicht van de

gemachtigde strekt in casu niet verder dan rekening te houden met de elementen die hem uitdrukkelijk kenbaar worden gemaakt. Het komt aan de verzoekster toe om in de verblijfsaanvraag die elementen aan te voeren die volgens haar een terugkeer problematisch maken in het licht van de scholing van haar kinderen. Bovendien toont verzoekster niet aan dat zij niet in de gelegenheid zou zijn geweest om bij haar aanvraag bovenvermelde elementen aan te voeren die volgens haar een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In het kader van zijn annulatiebevoegdheid kan de Raad geen rekening houden met stukken en elementen die niet voorlagen op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de verblijfsaanvragen enkel werd gesteld dat de twee oudste kinderen school lopen in België, dat een terugkeer naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen inhoudt dat zij hun schooljaar moeten onderbreken voor een onbepaalde periode en dat ze mogelijk een schooljaar zullen verliezen. De vaststelling van de gemachtigde dat niet is aangetoond dat een scholing in het land van herkomst niet kan worden verkregen vindt steun in het administratief dossier. De gemachtigde kon dan ook op kennelijk redelijke gronden besluiten dat het feit dat kinderen in België naar school gaan, nu niet is aangetoond dat geen scholing kan worden verkregen in Pakistan, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, kwam het haar, en niet de gemachtigde, toe aan te tonen dat *“zelfs de basisinfrastructuur niet beschikbaar is voor kinderen in Pakistan”*.

Verzoekster meent verder dat het getuigt van onzorgvuldigheid en onredelijkheid om te stellen dat haar kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die in het land van herkomst niet te vinden is, maar zij gaat er geheel aan voorbij dat het haar, en niet de gemachtigde, toekwam om aan te tonen dat haar kinderen zulk gespecialiseerd onderwijs of zulke infrastructuur behoeven alsook aan te tonen dat die niet in het land van herkomst terug te vinden zijn. Het betoog dat de *“enige kans voor verzoekster om haar kinderen een volwaardige opleiding te geven” “in België [is]”*, doet geen afbreuk aan het hierboven gestelde, nu blijkt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat geen scholing in het land van herkomst kan worden verkregen, noch heeft aangetoond dat haar kinderen gespecialiseerd onderwijs of infrastructuur behoeven die niet in het land van herkomst te vinden is, zoals in de bestreden beslissing correct wordt vastgesteld. Dat de gemachtigde op basis van de elementen zoals deze voorlagen en aan hem kenbaar waren gemaakt op het moment van de bestreden beslissing, de artikelen 28 en 29 van het VN Kinderrechtenverdrag heeft geschonden, wordt derhalve niet aangetoond. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift ook beperkt tot algemene en grotendeels ongestaafde beweringen die niet aantonen dat in het specifieke geval van haar kinderen er geen toegang zou bestaan tot onderwijs in Pakistan. Ten slotte merkt de Raad op dat Staten de rechten in artikelen 28 en 29 van het VN Kinderrechtenverdrag slechts moeten waarborgen ten aanzien van kinderen die zich bevinden onder hun rechtsbevoegdheid. Het recht op onderwijs is in België gegarandeerd. Verzoekster toont niet aan dat uit de artikelen 28 en 29 van het VN Kinderrechtenverdrag kan worden afgeleid dat België een verantwoordelijkheid heeft om te garanderen dat haar kinderen ook in Pakistan voldoende toegang tot onderwijs hebben. Uit artikelen 28 en 29 van het VN Kinderrechtenverdrag kan geen non-refoulementbeginsel worden afgeleid dat zou inhouden dat kinderen niet mogen worden terug gestuurd naar hun land van herkomst wanneer een voldoende toegang tot onderwijs aldaar niet is gegarandeerd. Tenslotte stelt de Raad vast dat er in casu geen aanwijzingen zijn dat de kinderen *“in het midden van het schooljaar, van school “geplukt” worden”* en dat verzoekster zich, in het kader van een bevel dat tenuitvoer wordt gelegd, kan beroepen op artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Op basis hiervan kan verzoekster een gemotiveerd verzoek indienen tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel waarbij rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheid van haar schoolgaande kinderen en het afronden van het lopende schooljaar.

3.6. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster zich niet kan beroepen op het feit dat haar ex-echtgenoot legaal in het land verblijft aangezien zijn verblijfskaart werd ingetrokken wegens fraude. Verzoekster betwist deze vaststelling in haar verzoekschrift en voegt documenten toe waaruit zou moeten blijken dat haar ex-echtgenoot in België nog steeds een verblijfsrecht geniet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt de ex-echtgenoot van verzoekster op 3 september 2009 in het bezit werd gesteld van een F-kaart geldig tot 1 september 2014 en dit als wettelijk samenwonende partner van een Unieburger. Op 4 november 2010 vroegen de twee oudste kinderen van verzoekster de gezinshereniging aan ten aanzien van hun vader. Uit het toenmalig onderzoek van het visumdossier bleek dat hun vader in Pakistan reeds gehuwd was met verzoekster sinds 19 december 1996 en dit niettegenstaande het getuigschrift dat hij eerder had voorgelegd betreffende de afwezigheid van huwelijk. Op 11 april 2011 nam de gemachtigde een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. In die beslissing werd vermeld: *“Als een gevolg*

van deze fraude wordt het verblijfsrecht van de betrokkene ingetrokken. De F-kaart dient te worden ingehouden. Het beroep ingediend tegen deze beëindigingsbeslissing werd door de Raad verworpen op 21 september 2011 bij arrest nr. 67 055. Pas op 24 september 2014 diende de ex-echtgenoot van verzoekster een nieuwe verblijfsaanvraag in.

De vaststelling in de bestreden beslissing dat de verblijfskaart, in het bijzonder het verblijfsrecht, werd ingetrokken wegens fraude vindt dus steun in het administratief dossier.

Dat verzoekster heden de F-kaart voorlegt die in eerste instantie geldig was tot 1 september 2014 doet geen afbreuk aan dit feit. De F-kaart is slechts het instrumentum dat moeten worden onderbouwd door een geldig negotium, dit is het verblijfsrecht. Van dit verblijfsrecht staat buiten kijf dat het werd ingetrokken op 11 april 2011. Het instrumentum heeft aldus geen enkele waarde meer. Verzoekster toont geenszins aan dat haar aanvraag in dit aspect onvoldoende werd onderzocht. Waar verzoekster nog voorhoudt dat er geen melding is van een beslissing of pv waaruit blijkt dat de verblijfskaart zou zijn ingetrokken, moet worden benadrukt dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de gemachtigde de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Hij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de gemachtigde voor elke overweging in zijn beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

3.7. Verzoekster voert aan dat haar kinderen bij een eventuele terugkeer naar Pakistan verplicht zouden zijn om hun vader achter te laten. Zij voert op uitgebreide wijze aan dat dit een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster haar betoog omtrent de schending van artikel 8 van het EVRM geheel en enkel verbindt met de stelling dat haar ex-echtgenoot legaal in België verblijft.

Zoals reeds gesteld, uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op het moment dat hij de bestreden beslissing nam, terecht vaststelde dat het verblijfsrecht van de ex-echtgenoot was ingetrokken. Dit onderdeel van het middel mist dan ook feitelijke grondslag.

In het licht van de intrekking van het verblijfsrecht, kon de gemachtigde concluderen dat de ex-echtgenoot illegaal in het land verblijft en België dient te verlaten. Dat de gemachtigde vervolgens in de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekster samen met haar ex-echtgenoot en haar kinderen kan terugkeren, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden, getuigt dan ook geenszins van onzorgvuldig onderzoek of een kennelijk onredelijke beoordeling. Uit dit motief blijkt immers dat de gemachtigde niet enkel rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekster en haar kinderen maar ook een belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 EVRM heeft gemaakt. In deze belangenafweging werd in het bijzonder nagegaan of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen een inmenging uitmaakt in het recht op eerbiediging van het gezinsleven van verzoekster die in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. De vaststelling dat de ex-echtgenoot op illegale wijze in België verblijft en het land dient te verlaten, leidt de gemachtigde ertoe te besluiten dat verzoekster, de kinderen en de vader samen kunnen terugkeren naar het land van herkomst. De aanwezigheid van de ex-echtgenoot in België vormt dan ook, bij gebrek aan legaal verblijf, geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling wordt niet op een nuttige wijze betwist door verzoekster nu zij verkeerdelijk voorhoudt dat haar ex-echtgenoot wel over een verblijfsrecht beschikt. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, merkt de Raad op dat het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, enkel van toepassing is in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, dit is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, pt. 21). Er dient dus een aanknopingspunt met het Unierecht te zijn. Een beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht, valt niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, pt. 22-23). Aldus is het Handvest niet van toepassing. Het betoog van verzoekster mist dan ook een rechtsgrondslag. Evenmin kan verzoekster dienstig verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, dat betrekking heeft op de uitlegging van artikel 20 VWEU en Richtlijn 2003/86/EG, beide bepalingen waarop de huidige bestreden beslissing niet is gestoeld.

Waar verzoekster verwijst naar de artikelen 3, 7 en 9 van het VN Kinderrechtenverdrag moet worden benadrukt dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State de bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206; RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c)). In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van de artikelen 3, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Daarenboven blijkt dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het VN Kinderrechtenverdrag en het belang van de betrokken kinderen, met name het behouden van de gezinseenheid en het welzijn van de kinderen. Nogmaals, de gemachtigde stelde op goede gronden vast dat het verblijfsrecht van de vader van de kinderen werd ingetrokken zodat hij illegaal in België verblijft en België dient te verlaten. De gemachtigde besluit dan ook dat de kinderen samen met hun vader kunnen terugkeren. Uit het administratief dossier blijkt dat er op het moment van de bestreden beslissing geen elementen voorhanden waren die aantoonen dat er zich een scheiding zou voordoen tussen de kinderen en hun vader. Aldus blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van de vader in België, gewaakt heeft over het behoud van de eenheid van het gezin en de banden tussen de kinderen en hun vader heeft gerespecteerd. In die zin heeft de gemachtigde aldus op gedegen wijze rekening gehouden met het belang van de betrokken kinderen. Het belang van het kind bestaat erin dat het kind het statuut van de ouders volgt en niet van hen wordt gescheiden. In casu blijkt dat zowel de moeder – verzoekster – als de vader, niet over een verblijfsrecht beschikken in België en het land dienen te verlaten. Het welzijn van de kinderen is erbij gebaat dat zij hun ouders volgen in hun terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen, minstens toont verzoekster het tegendeel niet aan. Het behoud van de gezinseenheid door de gezamenlijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen gaat in casu niet in tegen het belang van de betrokken kinderen.

Tenslotte verwijst verzoekster nog naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind. Hierbij moet worden vastgesteld dat deze bepaling enkel van toepassing is op een verwijderingsbeslissing, hetgeen in de Vreemdelingenwet wordt gedefinieerd als de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. De eerste bestreden beslissing kan niet als een verwijderingsbeslissing worden gekenmerkt. Deze eerste bestreden beslissing strekt er enkel toe de verblijfsaanvragen vermeld in punten 1.5. en 1.6, die werden ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk te verklaren.

In zoverre verzoekster de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft op de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat zij een schending ervan niet aannemelijk maakt. Immers blijkt dat de tweede bestreden beslissing werd genomen in navolging van de eerste bestreden beslissing en dat deze twee bestreden beslissingen, genomen op dezelfde dag en betekend op dezelfde dag, nauw met elkaar verbonden zijn. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat rekening werd gehouden met de eenheid van het gezin en het welzijn van de kinderen. De beoordeling dat de kinderen samen met verzoekster en hun vader kunnen terugkeren, nu de vader op het moment van de bestreden beslissing niet langer over een verblijfsrecht beschikte in België en het land dient te verlaten, impliceert dat de kinderen als gezin samen blijven met hun ouders bij hun terugkeer naar het land van herkomst, hetgeen gezien de jonge leeftijd van de kinderen in hun hoger belang is. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

3.8. In haar verzoekschrift voert de verzoekster aan dat het een buitengewone omstandigheid uitmaakt dat artikel 3 van het EVRM – dat bepaalt dat *“niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – zou worden geschonden wanneer zij zou moeten terugkeren naar Pakistan. Zij verwijst in dit verband naar de beschermingsplicht van elke staat ten opzichte van mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dreigen te ondergaan.

De Raad benadrukt dat het evenwel aan verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming

zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De vaststelling van de gemachtigde dat verzoekster zich in de verblijfsaanvraag beperkt tot een loutere bewering die niet met een begin van bewijs werd gestaafd, vindt steun in het administratief dossier. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, bracht zij in haar verblijfsaanvraag niet het minste element naar voren om de huidige situatie in Pakistan te verduidelijken. Een loutere herhaling van hetgeen in de verblijfsaanvraag werd uiteengezet, doet geen enkele afbreuk aan het oordeel van de gemachtigde dat verzoekster, om de bescherming te kunnen genieten van voormeld artikel 3, haar beweringen dient te staven met een begin van bewijs, nu een loutere bewering niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op dit artikel, en dat de uiteenzetting in haar aanvraag op dit punt niet verdergaat dan een algemene bewering, met name een verwijzing naar de algemene situatie in Pakistan, die niet wordt toegepast op de eigen situatie en waarbij verzoekster geen persoonlijk bewijs levert dat haar leven aldaar in gevaar zou zijn.

Waar verzoekster opwerpt dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Pakistan, omdat zij er al zeer lang niet meer is geweest en zij nergens terecht kan en zich afvraagt hoe zij daar terug een leven kan opbouwen als zij daar al jaren niet meer is geweest, merkt de Raad op dat zij zich nogmaals beperkt tot ongestaafde beweringen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing gesteld dat zij *“samen met haar ex-echtgenoot en kinderen [kan] terugkeren zonder schrik te hebben voor een stigma. Het argument als zou zij er alleen voor staan kan niet weerhouden worden. Daarenboven blijkt uit het asielrelaas van betrokkene dat zij nog een uitgebreid netwerk in het land van herkomst heeft waarop zij bij terugkeer een beroep kan doen.”* De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven niet betwist, zodat haar betoog niet kan worden bijgetreden.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat haar jongste kind nog nooit in Pakistan is geweest en de cultuur en gewoontes niet kent, stelt de Raad vast dat verzoekster zich op dit element niet heeft beroepen in haar verblijfsaanvraag. De gemachtigde kon er dan ook geen rekening mee houden. Verder heeft dit betoog geen uitstaans met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en doet het geen afbreuk aan de vaststelling dat er in casu geen enkel begin van bewijs voorligt van een reëel risico op blootstelling aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog verwijst naar *“mediaberichtgeving”* waaruit zou moeten blijken dat de situatie in Pakistan levensgevaarlijk is en precair, dient te worden vastgesteld dat zij zich in haar aanvraag niet op mediaberichtgeving heeft beroepen, doch slechts op algemene en ongestaafde beweringen, zodat zij de gemachtigde niet kan verwijten ook slechts op deze elementen te hebben geantwoord. Bovendien kan nogmaals worden benadrukt dat het aan verzoekster en niet aan de gemachtigde is om de elementen naar voren te brengen op grond waarvan zij haar aanvraag in België en niet vanuit Pakistan kan indienen. In de mate dat verzoekster voorhoudt dat zij niet in concreto kan aantonen dat haar leven in gevaar is indien zij zou terugkeren, dat zij al zeer lang niet meer in haar land van herkomst is geweest en alleen maar kan afgaan op de *“mediaberichtgeving”* om haar gegronde vrees te kunnen staven, kan slechts worden vastgesteld dat, zoals hoger reeds gesteld, verzoekster hoe dan ook heeft nagelaten zich in haar verblijfsaanvraag op zulke berichtgeving te beroepen (en zij dit overigens nog steeds nalaat te doen in het thans voorliggend verzoekschrift). Verzoekster kan niet ernstig volhouden dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM waar zij zich beperkt tot vage, algemene en geheel ongestaafde beweringen. Indien zij werkelijk vreest voor haar even, dan kan van verzoekster worden verwacht dat zij minstens landeninformatie aanbrengt die handelt over de situatie in Pakistan. Om zulke landeninformatie aan te brengen, hoeft verzoekster niet terug te keren naar Pakistan en haar leven in gevaar te brengen.

Het EHRM heeft geoordeeld wanneer bronnen een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst volstaat dus niet. Verzoekster moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Het is dan ook geenszins *“onredelijk”* van de gemachtigde om

concrete bewijzen te vragen. In casu, brengt verzoekster geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan schending van artikel 3 van het EVRM.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Bij gebrek aan een begin van bewijs, zoals vereist wanneer een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, kon de gemachtigde op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze besluiten: *“De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*

Waar verzoekster in dit verband opwerpt dat de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of zij al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, wijst de Raad erop dat het aan verzoekster toekomt om in de aanvraag om machtiging tot verblijf die elementen aan te voeren die volgens haar een terugkeer problematisch maken in het licht van artikel 3 van het EVRM. Indien zij nalaat te concretiseren op welke wijze zij bij terugkeer persoonlijk dreigt te worden getroffen door de situatie in haar land van herkomst en geen bewijzen voorlegt die haar beweringen staven, kan zij de gemachtigde niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden in zijn onderzoek. Zij toont bovendien niet aan dat zij niet in de gelegenheid zou zijn geweest om bij haar aanvraag die elementen aan te voeren die volgens haar een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekster met bovenstaande kritiek eveneens de tweede bestreden beslissing aanvecht, kan zij evenmin worden gevolgd. Uit het bovenstaande is immers gebleken dat verzoekster met betrekking tot de eerste bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt, terwijl in deze beslissing precies werd nagegaan of verzoekster buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd die rechtvaardigen dat zij haar aanvraag niet in het land van herkomst indient en terwijl de verzoekster zich in haar aanvraag ook uitdrukkelijk op artikel 3 van het EVRM heeft beroepen.

3.9. Verzoekster voert in wezen aan dat zij zich bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wel degelijk nog kon beroepen op de criteria uit de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), aangezien door verweerder werd aangegeven dat deze criteria zouden blijven toegepast worden en er door verweerder nog steeds beslissingen worden genomen waarbij wordt verwezen naar de instructie.

De Raad wijst erop dat de instructie van 19 juli 2009, vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

De Raad kan inzake deze grief dan ook enkel vaststellen dat de gemachtigde correct motiveerde dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en bijgevolg de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er geen toepassing van maken.

Verzoekster kan dan ook niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat zij voldoet aan de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 om te komen tot de conclusie dat zij derhalve voldoet aan de buitengewone omstandigheden aangezien haar redenering net neerkomt op wat de Raad van State in hogervermeld arrest van 9 december 2009 sanctioneerde, namelijk de onwettige vrijstelling van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Waar verzoekster er zich in se over beklagt dat zij niet de toepassing krijgt van de voormelde criteria dient de Raad op te merken dat zij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden

toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.182 en 220.181; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De stelling van verzoekster dat op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie zou vermeld staan dat de beleidsceel van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen dient de gemachtigde immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

De vernietiging houdt in dat de instructie van 19 juli 2009 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat verzoekster er zich niet op kan beroepen om tot de schending van het rechtszekerheidsbeginsel te besluiten (RvS 21 november 2012, nr. 221.439). Het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskenning van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel zet verzoekster uiteen dat in de afgelopen jaren verschillende vreemdelingen een verblijfsmachtiging hebben verkregen ingevolge de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 en dat ook heden verweerder in specifieke gevallen nog van deze instructie gebruik maakt. Zij gaat evenwel voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen ontvankelijk werd verklaard zonder dat was voldaan aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Het feit dat de instructie van 19 juli 2009 in strijd is met de wet en werd vernietigd door de Raad van State staat vast.

3.10. In het licht van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekster niet aantoonde dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen met overschrijding van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Verzoekster toont ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Een miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster met het hoger weergegeven betoog tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt

haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit wat hierboven besproken wordt, blijkt niet dat de eerste bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens zoals kenbaar gemaakt op het moment van de bestreden beslissing of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met alle elementen in haar dossier, zodat ook de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden weerhouden. Verzoekster geeft verder niet concreet aan op welke andere elementen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet zou zijn ingegaan en omtrent welke elementen niet afdoende en niet met kennis van alle relevante gegevens zou zijn gemotiveerd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de in de aanvraag aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van voormeld artikel 9bis.

Gelet op het bovenstaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zou voorliggen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.11. Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, en – in de mate dat het eerste middel tevens betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing – van de tweede bestreden beslissing.

3.12. In een tweede middel, uitdrukkelijk gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster een gebrek aan afdoende motivering aan.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: ‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoeksters, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’”

Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: “Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), der tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen.”

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

23

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat het bevel om deze redenen dan ook vernietigd en geschorst dient te worden.”

3.13. De tweede bestreden werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Hierbij wordt aangegeven dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de tweede bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen.

In de mate dat verzoekster meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd omdat ook de beslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt vernietigd, en dat hieruit tevens een schending van de motiveringsverplichting zou kunnen worden afgeleid, wijst de Raad erop dat uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de eerste bestreden beslissing niet wordt vernietigd, zodat het betoog van verzoekster in dit verband hoe dan ook niet ter zake doet.

In de mate dat de verzoekster meent dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd, aangezien nergens vermeld wordt dat deze beslissing het gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag en nergens sprake is “*van de motivering van de weigering tot regularisatie*”, dient erop te worden gewezen dat verzoekster de in de tweede bestreden beslissing opgenomen motivering niet betwist en dat deze door de gemachtigde gemaakte vaststelling, gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, 1°, volstaat om de tweede bestreden beslissing te schragen. Verzoekster laat bovendien na aan te geven op grond waarvan zij meent dat de gemachtigde in het bevel om het grondgebied te verlaten ook een verwijzing naar de (weigering van de) aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had moeten opnemen.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.14. Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES